

PÓKHÁLÓS PALACKOK

Krúdy Gyula elbeszélései

A Krúdy-életmű sorozat huszonöt kötetre tervezett új kiadásából hat kötetet töltenek meg Krúdy válogatott elbeszélései. E novellaválogatás első részét, Krúdy korai elbeszéléseit kapja kézhez az olvasó az idei könyvhéten. A címadó novella — *Pókhálós palackok* — éppoly kevésbé pókhálós, mint a könyv másik kilencvenegy elbeszélése. Igaz, az ital sem aszú még, amit e novellák palackjai őriznek, de egyiket-másikat kortyolva — a *Roccambole ifjúságát* például, vagy a *Madame Louise délutánjait* — érett Krúdy-ízék járják át inyünket.

A most megjelent, Barta András válogatta szép kötet újabb bizonyítéka a Krúdy-reneszánsznak, melynek — a méltatlan és érthetetlen mellőzés évei után — 1957 óta tanúi lehetünk.

Bizonyos, hogy Krúdy — ha kerül is olykor a piacra hagyatékából egy-egy gyöngébb kompiláció — nem mai novelláktól veszi el a levegőt, sőt, inkább, mintha ezek hiányát töltené be, áradó bőségével még tanulságul is szolgál. Krúdynak tizennyolc éves korától havonként hét-nyolc tárcanovellája jelent meg fővárosi és vidéki lapokban. Iskolaévei voltak ezek — a tárcaírást is tanulni kell —, s e Mikszáth és Jókai példáján csiszolt, mindmáig gyönyörködtető történetek során találta meg a maga legsajátabb elbeszélő hangját.

Miért pang mai novellisztikánk? Miért kap évről évre oly szerény képviselőket könyvheteinken — s azt is jobbára visszatekintő válogatásban, jubileumi kiadványban, életműsorozatokban? Elképzelhető-e ma egyáltalán, hogy egy induló író — vagy akár egy beérkezett — hetenként két novellával folyamatosan jelen legyen napi és heti sajtónk hasábjain? (Szépirodalmi) Major Ottó